

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ ἀξιωματικὸς Γ. θέλει νὰ καταβῇ εἰς Πειραιᾶ. Διατάσσει τὸν σκοπὸν νὰ πῇ νὰ τοῦ στείλουν τ' ἀμάξι τοῦ σώματος, εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Γιαννοπούλου. Ὁ στρατιώτης χαιρετᾷ καὶ ὁ ἀξιωματικὸς περιμένει.

Ἡμίσεια ὥρα παρέχεται, χωρὶς νὰ φανῇ ἡ ἄμαξα. Ὁ ἀξιωματικὸς ἀναγκάζεται νὰ τὸ ξαναπῇ τοῦ στρατιώτου· ὁ στρατιώτης χαιρετᾷ καὶ ὁ ἀξιωματικὸς περιμένει.

Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας περνᾷ τίποτα.

Ὁ ἀξιωματικὸς βέβαιος πλέον ὅτι ὁ στρατιώτης δὲν εἶπε τίποτε, εἰσέρχεται εἰς τὸν στρατῶνα, προσκαλεῖ τὸν λοχίαν καὶ διατάσσει νὰ τιμωρήσουν τὸν σκοπὸν στρατιώτην, διηγούμενος τὸ γεγονός.

Ὁ λοχίας βλέπει τὸν σκοπὸν καὶ :

— Δὲν πταίει, κύριε ἀξιωματικέ, τοῦ λέγει.

— Πῶς;

— *Εἶναι κωφάλαλος.*

(Ἱστορικόν).

Δύο δξένια εἰς τὴν μύτην κατετάχθησαν εἰς τοὺς πυροσβέτας.

Ὁ de Cock ὅστις τὸ μανθάνει :

— *Ε! αὐτοὶ μοναχοὶ τοὺς θὰ σβύνουν τῆς πυρκαϊαίς, ὅταν ἔχουν συνάγχην.*

Χωρικὸς ἐπίστρατος πλησιάζει τοῦ κ. Ῥιζοπούλου καὶ τοῦ λέγει μυστικά :

— *Schicū δίδω ἥνα πέντε κ' ἐξῆντα νὰ μ' ἡξαίρεσῃς. Εἶμαι τῆτατος πρωτότοκος.*

Ἀξιωματικὸς τιμωρήσας στρατιώτην τοῦ λέγει :

— *Θὰ σὲ στείλω εἰς Πάτρας ἐκεῖ νὰ ἐκτίσῃς τὴν ποιήν σου.*

Ἄλλος ἀκούων αὐτὸ ἐρωτᾷ συστρατιώτην :

— *Μωρὲ τί θὰ τὸν κτίσουνε; Οὐ τὸν καῦμένο.*

— *Ναί, ὡς τὸν λαιμὸ, τοῦ ἀπαντᾷ, μόνο γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τρώγῃ λίγη κουραμάνα.*

Εἰς τὸν στρατῶνα σημαίνει τὸ σιωπητήριον.

Φοιτητὴς στρατιώτης λέγει εἰς τὸν γείτονά του :

— *Σιώπα κι' ἀκούω βήματα.*

— *Ποιὸς εἶναι;*

— *Ἐρχονται οἱ κορέοι.*

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀνεχώρησεν εἰς Βουκουρέστιον ὁ κ. Δουροῦτης μεταβαίνων εἰς τὴν νέαν θέσιν του ὡς Γραμματέως καὶ ὑποπροξένου, ὁ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ διακριθεὶς διὰ τὴν ἱκανότητα καὶ ἀκεραιότητα αὐτοῦ ὡς ὑπαλλήλου καὶ τὰ λοιπὰ κοινωνικὰ προσόντα. Καλὸν κατευόδιον καὶ καλὴν εὐδωσιν καὶ ἐν τῇ νέῳ του σταδίῳ τῷ εὐχόμεθα.

RÉFLEXION.

Comme dans les brasseries les femmes se laissent fort bien embrasser, on appellera ces établissement des em-bras series.

ΦΑΝΤΑΣΙΩΔΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρὸς ἀποδημήσασαν ὡς διδάσκαλον.

(Ἀγιοροῦται εἰς τὰς πτυχιοῦχους τοῦ Ἀρσακείου.)

Νεαρά μου Οὐρανία.

Ἡ πρὸς τὴν οἰκογένειαν πρώτη ἐκ τῆς ξένης ληφθεῖσα ἐπιστολή σου ἀπέσπασε παρ' ὄλων τῶν ἀγαπώντων σε δάκρυα ἀνάμικτα πόνου καὶ χαρᾶς ὑπὲρ τοῦ καλοῦ μέλλοντός σου· συνάμα δὲ διέλυσεν ἐντελῶς τὴν ἀπατηλὴν ἀχλὺν τῆς ἀμφιβολίας καὶ ἐπιστοποίησεν, ὅτι δὲν εἶνε ὄπτασις, οὐδ' ὄνειρον ἡ ἀπέλευσίς σου.

Εἶνε λοιπὸν θετικὸν πλέον, ὅτι ἀπῆλθες καὶ ὅτι εὐρίσκεσαι ἐν τῇ ξένῃ·—εἶνε πραγματικότης πλέον, ὅτι εἰσαι μακρὰν γονέων, συγγενῶν καὶ ἐκτιμώντων σε καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦδε, ἀντὶ τῆς ἰλαρᾶς καὶ γελασίνου κόρης δὲν θὰ παρηγοῇ αὐτοὺς, εἰμὴ ὁ χαρακτήρ τῆς γραφῆς σου, ἥτοι αἱ συχναὶ ἐπιστολαὶ σου, ὅπερ σὲ συνιστῶ λίαν, διότι γνωρίζεις τὴν φιλοστοργίαν των.

Ἀπὸ τοῦδε λοιπὸν μόνη, νεαρά μου κόρη, μέλλουσα νὰ ζήσῃς διὰ τῆς προσωπικῆς σου ἐργασίας, ὡς διδασκάλισσα ἐν παρθεναγωγείῳ, ἀνεξάρτητος καὶ ἀπόλυτος τῶν πράξεών σου κυρία, μὴ ἔχουσα πλέον ἄλλον ἐπιτηρητὴν καὶ μέντορα πλησίον σου, εἰμὴ τὴν εὐθείαν κρίσιν σου καὶ τὴν βᾶσιν τῆς λογικότητός σου μόνον· ὅθεν ὁ καλὸς ἄγγελος ἅς ὀδηγῇ τὰ βήματά σου, αἱ εὐχαὶ τῶν ἰδικῶν σου ἅς σὲ στηρίζωσι καὶ ὁ Θεὸς ἅς σὲ προστατεύῃ.

Δεκάκις ἡ ἐπιστολή σου ἀνεγνώσθη καὶ δεκάκις σοὶ νύχθησαν μετὰ κατανύξεως συγγενεῖς τε καὶ γινώριμοι. Μεταξὺ τῶν ἄλλων γράφεις, ὅτι δὲν θέλεις λησμονήσῃς ποτὲ τὰς συμβουλὰς, ἅς σ' ἔδωκαν, καθ' ἣν σ' ἀπεχαίρετῶν στιγμῇ.

Ναί! ἀγαπητὴ μου Οὐρανία, ἅς ὣσιν αὐταὶ τὸ εὐαγγέλιον καὶ ὁ φανὸς τῆς πορείας σου, διότι πάντες οἱ ἀγαπῶντες σὲ ποθοῦσιν, ὅταν σὲ ἀνατίωσι μὲ τὸ καλὸν ἐπανερχομένην ἐν τοῖς κόλποις τῆς οἰκογενείας, νὰ αἰσθανθῶσιν ἔσθην ὑπερφάνειαν, τῆς λύπης, ἣν ἡ μάκρυνσίς σου προξενεῖ αὐτοῖς σήμερον.

*
**

Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν συμβουλῶν τούτων ἄκουσον καὶ δύο ἐτι τῆς πείρας πρὸς συμπλήρωσιν.

1) Ὡς πρὸς σεαυτὴν ἀτομικῶς.

Μάθε, ὅτι ἡ ξενιτεὶά ἔχει πλείστας ὅσας πικρίας, κυρίως διὰ τοὺς ἀπείρους· ὅθεν πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονὴν καὶ ψυχρότητα εἰς ὅ,τι παράξενον ἢ στενόχωρον ἀπαντᾷς—νὰ διωκῇς τοῦ νοός σου, ἐν στιγμαῖς πλήξεως, ὅσῳ τὸ δυνατόν τὰς ἀναμνήσεις τῆς τακτικῆς ζωῆς τοῦ σχολείου καὶ τῶν οἰκογενειακῶν περιπτώξεων καὶ—ποτὲ νὰ μὴν ἀφήσῃς τὴν λύπην νὰ βᾷψῃ, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ψυχὴν σου, διότι ἡ λύπη φθείρει τὴν ὑγίαν ἀνεπαισθήτως. Καὶ τὴν ὑγίαν σου ὀφείλεις νὰ προσέχῃς πλείοτερον ἥδη, καθόσον δὲν θὰ ἔχῃς τὴν στοργὴν πλησίον σου πλέον καὶ δυνατόν ν' ἀσθενήσῃς εἰς ξένας χεῖρας· τοῦτο δ' εἶνε λίαν πικρὸν. Τὸ ἐδοκίμασα ὁ ἴδιος, ἀσθενήσας κατὰ τὸ 1857 ἐν Γαλλίᾳ, ὅτε μὴ ἔχων ἐπαρκῆ τὰ μέσα, μετεφέρθη εἰς νοσοκομεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ καὶ μόνῳ ἡδυνάμην νὰ ἔχω εὐκόλως καὶ ἱατρὸν καὶ φάρμακα καὶ ὑπηρεσίαν. Ἐκεῖ ἡ περιπνευμονία, παρ' ἧς ἐλλείψει μανδύου προσεβλήθη, ἂν καὶ λίαν ὀρμητικῇ, μοι